

Sprawa C-503/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

2 lipca 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n. 17 de Barcelona
(Hiszpania)**Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:**

7 czerwca 2019 r.

Strona skarżąca:

UQ

Strona pozwana:

Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Przedmiot postępowania głównego

Przedmiotem postępowania głównego jest oddalenie wniosku obywatela państwa trzeciego o przyznanie mu statusu rezydenta długoterminowego ze względu na wcześniejszą karalność.

Przedmiot i podstawa prawna odesłania prejudycjalnego

Podstawą złożenia wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest art. 267 TFUE.

Przedmiotem wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest w istocie ustalenie, czy dokonana przez Tribunal Supremo wykładnia uregulowania krajowego w zakresie przyznawania statusu rezydenta długoterminowego, zgodnie z którą wcześniejsza karalność jest wystarczającą podstawą odmowy przyznania tego statusu, bez konieczności wzięcia pod uwagę innych okoliczności, jest zgodna z dyrektywą Rady 2003/109/WE z dnia

25 listopada 2003 r. dotyczącą statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi, a w szczególności z art. 6 ust. 1 i art. 17 tej dyrektywy.

Sąd odsyłający zwraca się zatem o wyjaśnienie, czy dyrektywa ta stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dopuszcza odmowę przyznania wspomnianego statusu ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego bez ustanowienia kryteriów oceny i bez wskazania w uregulowaniu krajowym w sposób jasny i transparentny powodów tej odmowy.

Pytania prejudycjalne

„1. Czy zgodna z art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy 2003/109 jest dokonywana przez sądy krajowe wykładnia, zgodnie z którą wpis w rejestrze karnym, niezależnie od jego charakteru, jest wystarczającą podstawą odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego?

2. Czy sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, poza samym faktem wcześniejszej karalności, również inne okoliczności, jak i wymiar orzeczonej kary, zagrożenie, jakie wnioskodawca stanowi dla społeczeństwa, okres jego wcześniejszego, zgodnego z prawem zamieszkania, a także związki, jakie ma on z danym państwem i dokonać łącznej oceny wszystkich tych okoliczności?

3. Czy art. 6 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na odmowę przyznania na podstawie art. 4 statusu rezydenta długoterminowego ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego bez ustanowienia kryteriów oceny, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 17?

4. Czy art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy 2003/109 należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z wynikającą z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości zasadą skutku wertykalnego dyrektyw w relacji państwo-jednostka sąd krajowy jest uprawniony do bezpośredniego zastosowania przepisów art. 6 ust. 1 i art. 17 w celu oceny faktu wcześniejszej karalności w świetle wagi przestępstwa, wymiaru orzeczonej kary i zagrożenia, jakie stanowi wnioskodawca?

5. Czy prawo Unii, a w szczególności prawo do otrzymania statusu rezydenta długoterminowego, a także zasady jasności, przejrzystości i zrozumiałości, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dokonanej przez sądy hiszpańskie wykładni art. 147–149 dekretu królewskiego nr 557/2011 i art. 32 ustawy organicznej nr 4/2000, zgodnie z którą podstawą odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego mogą być względy porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, pomimo iż przepisy te nie określają podstaw odmowy w sposób jasny i przejrzysty?

6. Czy zgodny z zasadą skuteczności dyrektywy 2003/109, a w szczególności z art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, jest przepis prawa krajowego i jego wykładnia

dokonywana przez sądy krajowe, na podstawie którego utrudnia się dostęp do statusu rezydenta długoterminowego, a ułatwia pobyt czasowy?”

Powołane przepisy prawa Unii

Przepisy prawa Unii

Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (zwana dalej „dyrektywą 2003/109”) – motywy 4, 6, 8, 10, 16 i 21 oraz art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 3 i art. 17.

Orzecznictwo Unii

Wyrok z dnia 26 kwietnia 2012 r., Komisja/Niderlandy, C-508/10, EU:C:2012:243, pkt 65 i 75.

Wyrok z dnia 18 października 2012 r., Staatssecretaris van Justitie/Mangat Singh, C-502/10, EU:C:2012:636, pkt 44 i 45.

Wyrok z dnia 28 kwietnia 2011 r., El Dridi, C-61/11, Zb.Orz. s. 13015, pkt 55.

Powołane przepisy prawa krajowego

Przepisy prawa krajowego

Ley Orgánica 4/2000, de 11 de enero, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social [ustawa organiczna nr 4/2000 z dnia 11 stycznia 2000 r. o prawach i swobodach cudzoziemców w Hiszpanii oraz o ich integracji społecznej] (zwana dalej „LO 4/2000”): art. 32 ust. 1 i 2.

Real Decreto 557/2011, de 20 de abril, por el que se aprueba el Reglamento de la Ley Orgánica 4/2000, sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social [dekret królewski nr 557/2011 z 20 kwietnia 2011 r., którym ustanowiono rozporządzenie wykonawcze do ustawy organicznej nr 4/2000 o prawach i swobodach cudzoziemców w Hiszpanii oraz o ich integracji społecznej], zmienionego Ley Orgánica 2/2009 [ustawą organiczną 2/2009] (zwany dalej „RD 557/2011”): art. 149 ust. 2 lit. f).

Orzecznictwo krajowe

Wyrok Tribunal Supremo [sądu najwyższego] z dnia 5 lipca 2018 r. (sprawa nr 1150/2018), zgodnie z którym sam fakt wcześniejszej karalności wystarcza dla oddalenia wniosku o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego.

Wyrok Tribunal Constitucional [trybunału konstytucyjnego] nr 201/2016 z dnia 28 listopada 2016 r., w którym dokonano analizy wyważenia różnych okoliczności w przypadku wydalenia ze względu na popełnienia przestępstwa.

Wyroki Tribunal Constitucional [trybunału konstytucyjnego] nr 33/1982, 6/1983, 19/1985, 59/1990 i 46/2001, w których Tribunal Constitucional stosuje ścisłą koncepcję pojęcia porządku publicznego.

Wyrok Tribunal Superior de Justicia del País Vasco [wyższego trybunału sprawiedliwości Kraju Basków] z dnia 25 lutego 2010 r., zgodnie z którym nie można uważać, że wcześniejsza karalność wyklucza możliwość wydania zezwolenia na pobyt stały, jeżeli w stosunku do wnioskodawcy nie zachodzą inne okoliczności związane z porządkiem publicznym lub bezpieczeństwem publicznym.

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 UQ został skazany wyrokiem z dnia 10 listopada 2014 r. za popełnienie w dniu 2 listopada 2014 r. przestępstwa prowadzenia pojazdu pod wpływem napojów alkoholowych.
- 2 Został on skazany na karę 40 dni prac społecznych, przy czym odbywanie tej kary zakończył w dniu 18 kwietnia 2018 r., oraz na karę ośmiu miesięcy i dwóch dni pozbawienia prawa kierowania pojazdami silnikowymi i motorowerami, a odbywanie tej kary zakończył w dniu 10 listopada 2015 r. W dalszym ciągu informacje o jego uprzedniej karalności figurują w rejestrze karnym.
- 3 W dniu 2 lutego 2018 r. UQ złożył w Oficina de Extranjeros de Barcelona [biurze ds. cudzoziemców w Barcelonie] jednostce organizacyjnej Subdelegación del Gobierno en Barcelona [delegatury administracji rządowej w Barcelonie] wniosek o przyznanie mu statusu rezydenta długoterminowego.
- 4 W dniu złożenia wspomnianego wniosku UQ posiadał zezwolenie na pobyt czasowy i mieszkał już w Hiszpanii zgodnie z prawem przez co najmniej 5 lat i w okresie tym pracował legalnie oraz wypełniał swoje zobowiązania wobec Seguridad Social [zakładu ubezpieczeń społecznych] i innych organów publicznych. Zdaniem sądu odsyłającego należy uznać za bardzo prawdopodobne, że okres jego zamieszkania w Hiszpanii jest dłuższy, ponieważ w takich sytuacjach zwykle jest on poprzedzony dłuższym lub krótszym okresem pobytu nielegalnego.
- 5 Decyzją z dnia 27 marca 2018 r. Administración [organ administracji publicznej] oddalił wniosek z uwagi na wcześniejszą karalność.
- 6 UQ złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, który został oddalony w dniu 6 lipca 2018 r.

- 7 Na decyzję tę złożył on do sądu administracyjnego skargę leżącą u podstaw niniejszego odesłania prejudycjalnego.

Zasadnicze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 8 Pełnomocnik Administración sprzeciwia się skardze UQ i wnosi o jej oddalenie.
- 9 Przed wydaniem wyroku sąd wydał postanowienie, w którym wskazał na możliwość skierowania do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania w trybie prejudycjalnym. Strona skarżąca wyraziła na to zgodę. Abogacía del Estado [służba prawna reprezentująca państwo] sprzeciwiła się temu wskazując, że chodzi o „acte clair”.

Zwięzłe uzasadnienie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

UREGULOWANIE ZAWARTE W PRAWIE HISZPAŃSKIM

- 10 Na hiszpański system imigracyjny składają się różne, stopniowalne rodzaje pobytu, które zazwyczaj rozpoczynają się od uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy, który może trwać najwyżej pięć lat, a następnie można uzyskać zezwolenie na pobyt długoterminowy, które należy odnawiać co pięć lat.
- 11 Artykuł 32 ustawy organicznej 4/2000 stanowi, że uprawnione do uzyskania zezwolenia na pobyt długoterminowy są osoby, które na podstawie zezwolenia na pobyt czasowy przebywały w Hiszpanii nieprzerwanie przez okres pięciu lat i spełniają warunki ustalone w przepisach rozporządzenia wykonawczego. W tym zakresie zgodnie z art. 149 ust. 2 lit. f) RD 557/2011 do wniosku o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego należy załączyć zaświadczenie z rejestru karnego o niekaralności za przestępstwa przewidziane w hiszpańskim porządku prawnym.

ROZBIEŻNOŚCI W ORZECZNICTWIE I WYROK TRIBUNAL SUPREMO (SĄDU NAJWYŻSZEGO) Z DNIA 5 LIPCA 2018 R. (SPRAWA NR 1150/2018)

- 12 Przedstawione powyżej uregulowania leżą u podstaw sprzecznych ze sobą interpretacji dokonywanych przez sądy hiszpańskie. Zasadniczo, przedstawiono cztery przeciwstawne stanowiska: jedno, o charakterze automatycznym, polegające na zwykłej, prostej odmowie wydania zezwolenia w przypadku wcześniejszej karalności; drugie, o charakterze ocennym, które zakłada zindywidualizowane badanie sytuacji zainteresowanej osoby, co wiąże się z dokonaniem oceny okoliczności faktycznych i orzeczonych wobec niej kar w celu ustalenia, czy w chwili wydawania zezwolenia stanowiły one rzeczywiste, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla podstawowych interesów społeczeństwa; zgodnie z trzecim stanowiskiem uznano badanie dotyczące wcześniejszej karalności wnioskodawców za zbędne uznając, że nie istnieje taka

podstawa wydania zezwolenia i, wreszcie, czwarte stanowisko w celu rozstrzygnięcia sporu w tej kwestii odwołuje się wprost do uregulowań dyrektywy 2003/109/WE pomijając ustawodawstwo krajowe.

- 13 Wyrok Tribunal Supremo w sprawie nr 1150/2018 z dnia 5 lipca 2018 r. dotyczy tej kwestii, a stwierdzono w nim, że sam fakt istnienia jakiegokolwiek wpisu w rejestrze karnym wystarcza dla oddalenia wniosku o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego.
- 14 Tribunal Supremo stwierdził, że fakt, iż art. 149 ust. 2 lit. f) RD 557/2011 wymaga przedstawienia zaświadczenia z rejestru karnego, w którym widnieją wyroki skazujące za przestępstwa przewidziane w hiszpańskim porządku prawnym ustanawia warunek braku karalności. Wskazał on, że brak jest spójności w przyjęciu, iż dla wydania zezwolenia na pobyt czasowy wymaga się braku karalności, a dla wydania dużo bardziej korzystnego zezwolenia spełnienie tego warunku nie ma znaczenia. Uznał on przy tym, że wykładnia taka nie jest sprzeczna z dyrektywą 2003/109 i stwierdził, że obywatele państw trzecich, którzy chcieliby uzyskać i zachować status rezydenta długoterminowego, nie powinni stanowić zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego, a do takich okoliczności można zaliczyć wcześniejszą karalność. Tribunal Supremo zauważył opierając się na orzecznictwie Tribunal Constitucional i brzmieniu przepisów w zakresie wydalania rezydentów długoterminowych, że chociaż w tym ostatnim przypadku konieczne jest dokonanie oceny szeregu okoliczności, dokonanie takiej oceny nie jest wyraźnie wymagane w przypadku udzielenia zezwolenia na pobyt dla rezydenta długoterminowego i stwierdził, iż za proporcjonalne należy uznać zastosowanie ostrzejszych warunków i wymogów niezbędnych dla otrzymania statusu rezydenta długoterminowego, niż w przypadku wydalania cudzoziemca, który już ten status posiadał.

UWAGI SĄDU ODSYŁAJĄCEGO

- 15 Sąd odsyłający stoi na stanowisku, że ma miejsce wyraźna sprzeczność pomiędzy dyrektywą 2003/109 a uregulowaniem hiszpańskim, co zostało podkreślone w wykładni tych przepisów dokonanej przez Tribunal Supremo w wyżej wspomnianym wyroku nr 1150/2018.
- 16 Zdaniem sądu odsyłającego celem dyrektywy 2003/109 jest ustanowienie systemu wzmocnionej ochrony poprzez umożliwienie obywatelom państw trzecich ciągłego pobytu przez okres pięciu lat w sytuacji stałych i potwierdzonych więzi. Dyrektywa ta określa w art. 6 przypadki, w których można odmówić przyznania statusu rezydenta długoterminowego, posługując się dwoma nieokreślonymi pojęciami prawnymi: porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, powołując się na wagę lub rodzaju przestępstwa przeciwko tym dobrom prawnym. Sąd odsyłający wskazuje, że wskazana dyrektywa nie przyznaje państwom członkowskim żadnego zakresu uznania na dokonanie odstępstw od tych kryteriów przy jej transponowaniu.

- 17 Pierwszym problemem wynikającym ze wskazanego uregulowania hiszpańskiego i jego wykładni dokonanej przez Tribunal Supremo jest to, czy pojęcia porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego utrwalone na przestrzeni lat w orzecznictwie sądów hiszpańskich są wystarczająco ścisłe, aby umożliwić dokonanie obowiązkowej oceny wymaganej na podstawie art. 6 dyrektywy.
- 18 Tribunal Supremo wielokrotnie wskazywał, że samo powołanie się na względy porządku publicznego jest niewystarczające, bowiem pojęcie to, ze względu na jego charakter pojęcia prawnego nieokreślonego, wymaga, aby okoliczności uzasadniające jego zastosowanie zostały wykazane. Tribunal Constitucional również zawsze posługiwał się pojęciem porządku publicznego w ścisłym jego znaczeniu. Z tego względu sąd odsyłający uznał za zaskakujące, że Tribunal Supremo uważa, iż to samo pojęcie może być synonimem o takim zakresie, który uniemożliwia pominięcie jakichkolwiek czynów zabronionych na podstawie kodeksu karnego.
- 19 Zdaniem sądu odsyłającego, jeżeli dyrektywa 2003/109 jasno stanowi, że głównym kryterium przyznania statusu rezydenta długoterminowego jest kryterium czasu, to jest okres zamieszkania w danym państwie członkowskim, a jednocześnie stanowi, iż można odmówić przyznania tego statusu ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego – zawsze uwzględniając wagę lub rodzaj przestępstwa przeciwko porządkowi publicznemu lub bezpieczeństwu publicznemu i zagrożenie, jakie stanowi dla nich dana osoba – a ponadto z uzasadnienia wynika, że pojęcie „porządku publicznego” może obejmować wyrok skazujący za popełnienie poważnego przestępstwa, prowadzi to do wniosku, iż z dyrektywy wynika nakaz dokonania zindywidualizowanej oceny okoliczności związanych z wnioskodawcą, a w następstwie tej oceny wyprowadzenie konkretnego wniosku, czy wnioskodawca stanowi, czy też nie, zagrożenie dla społeczeństwa. Ta zindywidualizowana ocena powinna uwzględniać różne okoliczności, to jest wagę lub rodzaj popełnionego przestępstwa, zagrożenie, jakie ono stanowi, okres zamieszkania oraz związki zainteresowanego z danym państwem.
- 20 Jednakże, jeżeli zostanie zastosowane kryterium automatyczne, które zaleca Tribunal Supremo, należy odmówić przyznania statusu rezydenta długoterminowego, w przypadku wcześniejszej karalności, a jeżeli brak wcześniejszej karalności, należy zbadać pozostałe okoliczności.
- 21 Należy wziąć pod uwagę, że hiszpański Código Penal [kodeks karny] rozróżnia przestępstwa i kary w zależności od ich wagi, klasyfikując je jako poważne, pospolite i drobne. Od czasu reformy dokonanej w drodze Ley Orgánica 1/2015, de 30 de marzo [ustawy organicznej nr 1/2015 z dnia 30 marca 2015 r.] zmieniającej Ley Orgánica 10/1995, de 23 de noviembre, del Código Penal [ustawę organiczną nr 10/1995 z dnia 23 listopada 1995 r. Kodeks karny], do przestępstw zostały zaliczone czyny o niewielkiej szkodliwości, które w związku z tym podlegają wpisowi w Registro Central de Penados y Rebeldes [centralnym

rejestrze karnym]. Oznacza to, że skazany figuruje w rejestrze karnym przez okres co najmniej sześciu miesięcy po ostatecznym zakończeniu odbywania kary.

- 22 Sąd odsyłający uważa za niezwykle, że w postępowaniu administracyjnym odstępuje się od klasyfikacji dokonanej na gruncie prawa karnego i w taki sam sposób traktuje się przypadki, które są zasadniczo odmienne nie tylko z uwagi na przywołaną powyżej klasyfikację przestępstw i kar, lecz również z tego względu, iż okoliczności osobiste i okres pobytu cudzoziemca w naszym kraju mogą być zdecydowanie różne, wskutek czego zasługują one na zróżnicowaną ocenę.
- 23 Chociaż oczywiste jest, że pojęcie „porządku i bezpieczeństwa prawnego” nie jest pojęciem zamkniętym i, w rezultacie, każde państwo może je regulować w sposób mniej lub bardziej szeroki, jaki uzna za właściwy, treść art. 149 ust. 2 lit. f) RD 557/2011, zgodnie ze wskazaną powyżej wykładnią Tribunal Supremo, może nie być zgodna z treścią art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy 2003/109, ponieważ uniemożliwia dokonanie oceny wagi przestępstwa oraz tego, czy zainteresowana osoba stanowi zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego. Zdaniem sądu odsyłającego, wydaje się to być działaniem nadmiernie formalistycznym i radykalnym przyjęciem w sposób automatyczny, że każdy wpis w rejestrze karnym oznacza sam w sobie istnienie zagrożenia dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.
- 24 Drugi z problemów wynikających ze wskazanego uregulowania hiszpańskiego i jego wykładni dokonanej przez Tribunal Supremo jest następujący: zgodnie z treścią art. 13 dyrektywy 2003/109 państwa członkowskie mogą przyjąć korzystniejsze rozwiązania pod warunkiem, że nie będą one uprawniać do zamieszkiwania w innych państwach członkowskich; jednakże, czy dyrektywa zezwala państwom członkowskim na przyjęcie rozwiązań mniej korzystnych, odpowiadających statusowi rezydenta długoterminowego, lecz bez korzyści wynikających ze statusu rezydenta długoterminowego, poprzez żądanie spełnienia przez takiego wnioskodawcę dalej idących wymagań, niż w stosunku do wnioskodawcy o przyznanie zezwolenia na pobyt czasowy?
- 25 Jedną z podstaw wyroku Tribunal Supremo wydanego w sprawie nr 1150/2018 było stwierdzenie przez ten sąd, że możliwość uzyskania statusu rezydenta długoterminowego musi wiązać się z koniecznością spełnienia ostrzejszych wymogów i warunków w celu otrzymania tego statusu, niż w przypadku wydalenia cudzoziemca już posiadającego ten status.
- 26 Należy zauważyć, że osoba uprawniona do pobytu czasowego w Hiszpanii może mieć możliwość przedłużenia zezwolenia na pobyt czasowy i uzyskania nowego zezwolenia na pobyt czasowy, pomimo iż była wcześniej karana. Zatem, zgodnie z art. 31 LO 4/2000, sam fakt wcześniejszej karalności nie jest podstawą odmowy przedłużenia zezwolenia na pobyt czasowy, lecz, jeśli taka sytuacja ma miejsce, podlega on analizie.

- 27 Z powyższego oraz z wykładni dokonanej przez Tribunal Supremo wynika, że osoba posiadająca zezwolenie na pobyt czasowy, która wykaże pięcioletni, nieprzerwany okres zamieszkania w Hiszpanii, i która była wcześniej karana z tytułu popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa, w łatwiejszy sposób może uzyskać nowe zezwolenie na pobyt czasowy na kolejne dwa lata, niż status rezydenta długoterminowego.
- 28 Z tego punktu widzenia, zgodnie z wykładnią dokonaną przez Tribunal Supremo, hiszpańskie uregulowania dotyczące uprawnienia do uzyskania statusu rezydenta długoterminowego stanowią prawdziwą przeszkodę w wykonywaniu uprawnień przyznanych na mocy dyrektywy 2003/109, która może zagrozić realizowanym przez nią celom i, w konsekwencji, pozbawić ją skuteczności wspierając wśród rezydentów z państw trzecich pobyt czasowy i utrudniając w ten sposób ich skuteczną integrację, a tym samym pogłębiając ich wrogość w odniesieniu do zasad i wartości europejskich oraz pozbawiając ich równych praw, o których mowa w dyrektywie 2003/109.
- 29 Tym samym wykładnia uregulowania hiszpańskiego dokonana przez Tribunal Supremo zmieniła status rezydenta długoterminowego w rodzaj nagrody, której otrzymanie wymaga od wnioskodawców szczególnej uczciwości, pomijając motywy 4 i 6 dyrektywy 2003/109, które traktują wspomniany status bardziej jako mechanizm gwarancji i ochrony osób uprawnionych związanych z danym państwem, niż jako próg szczególnych i odrębnych wymogów.
- 30 Trzecia kwestia dotyczy wadliwej transpozycji dyrektywy 2003/109 do hiszpańskiego porządku prawnego, ponieważ żaden z przepisów regulujących możliwość uzyskania statusu rezydenta długoterminowego (art. 32 LO 4/2000 i jego rozwinięcie w RD 557/2011) nie wskazuje w sposób jasny, przejrzysty i zrozumiały, jaki system ma zastosowanie w odniesieniu do wnioskodawców o przyznanie statusu rezydenta długoterminowego, którzy byli wcześniej karani.
- 31 Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 2003/109 umożliwia bowiem państwom członkowskim odmowę przyznania statusu rezydenta długoterminowego ze względów porządku publicznego. Królestwo Hiszpanii nie skorzystało z tej możliwości i nie zawarło w swoim uregulowaniu możliwości dokonania odmowy ze względu na wcześniejszą karalność. Jednakże, w różnych wyrokach, które wydawano w tej kwestii, traktowano art. 149 ust. 2 lit. f) RD 557/2011 jako zawołaną wzmiankę, że względy porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego należy uznać za podstawę odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego.
- 32 Jeżeli nie transponowano możliwości odmowy przyznania z tych względów wspomnianego statusu, państwo członkowskie, które nie dokonało transpozycji lub dokonało jej nieprawidłowo, nie może stosować tego rozwiązania bezpośrednio na szkodę jednostki, zwłaszcza ze względu na fakultatywny charakter tej odmowy. Państwo to nie może również powoływać się na zasadę dokonywania wykładni prawa krajowego zgodnej z prawem Unii bez ryzyka

wykładni *contra legem*, ponieważ art. 6 ust. 1 dyrektywy nie zobowiązuje do dokonania odmowy ze względu na porządek publiczny, lecz jedynie umożliwia takie rozwiązanie. Zgodnie z zasadą lojalnej współpracy i pewności prawa, zarówno przepis wspólnotowy, jak i przepis transponujący dyrektywę, muszą być jasne, zrozumiałe i przejrzyste.

- 33 Treść art. 149 ust. 2 lit. f) RD 557/2011 nie pozwala w żadnym przypadku na przyjęcie takiej wykładni, że wymóg braku popełnienia przestępstw przewidzianych w hiszpańskim porządku prawnym ma zastosowanie wobec wnioskodawcy, który od pięciu lat mieszka w Hiszpanii: po pierwsze, dlatego, iż ten konkretny przepis o tym nie wspomina, lecz ze względu na rozpoczynające go sformułowanie „w danym przypadku” stanowi on nieuporządkowany zbiór obejmujący inne sytuacje, to znaczy odnosi się do tych wnioskodawców, którzy nie mieszkali w Hiszpanii przez okres ostatnich pięciu lat; po drugie, dlatego, że ci wnioskodawcy, którzy uzyskują zezwolenie na podstawie art. 148 ust. 1 RD 557/2011 – to jest ci, którzy mieszkali w Hiszpanii przez okres ostatnich pięciu lat – nie muszą przedstawiać takiego zaświadczenia, ponieważ z tego względu, że Hiszpania jest państwem, w którym mieszkali przez ostatnie pięć lat, domniemywa się, że organ administracji publicznej, który bada złożony wniosek może uzyskać dostęp do rejestru karnego wnioskodawcy, otrzymać zaświadczenie, włączyć je do akt, a następnie dokonać jego oceny i, po trzecie, dlatego, że wprawdzie państwo członkowskie może stosować ostrzejsze wymogi wobec wnioskodawców, którzy nie mieszkali w Hiszpanii przez okres owych wcześniejszych pięciu lat, lecz nie prowadzi to do wniosku, iż wobec tych wnioskodawców, którzy mieszkali w Hiszpanii przez okres pięciu lat także można wymagać, z uwagi na transponowanie dyrektywy, aby nie byli wcześniej karani w Hiszpanii.